

לתפוס בזרע ש – תראי! – מינץ

*

כי טרם הבכין נברא הבכי.
לפני הטרף – ההביל הדם.
ובעד כל-כתבי-הלכנה המאבכים
נוצצת שן הקניבל התם,

קדומה כעולמות אשר סיפו בחרב
יוצר לא-נח-לא-יכלו-כל-צבאותיו, שתור
מקום לאיש – ואין. ובאין – זיפו בחרט,
ועל אנך שיף לקדקדיו צורה של שטר.

אז מה-אנוש ומה הפלא שבשש
שברנו לעשות בן-רגע עגל?
הפלת שני שדינו – חשך למשש.
עם מה נשארונו פה? עם סופר-אגו.

אולי תודיע 'זמן!', אלוה-פוסט-אלפים?
תחתך את סוף השוט.
תשטף מהפנים
את קשת הצבעים. ההבל על המים
ימח עם הטובים שבמאמינים,

וכשהמעשים טובעים –
כשיד של אב
תניף דגלים שחרים –
באש המאנכת –
בעץ הרע הנקרע כוכב-כוכב –
שם מישהו ימצא חן בעיניך.

בקתת המטרונום

הגיעה השעה שֶׁנִכְנָס
אֶל תוֹךְ אוֹתָהּ בִקְתָהּ אֲשֶׁר בְּנִיתִי.
שֶׁנִכְנָס אֶל תוֹךְ בִקְתַת הָעֵץ.
הגיעה השעה שֶׁאֶת תְּנִידִי

בְּרֹאשׁ כָּל מִטְטָלֶת, כָּל יוֹעֵץ
כְּלִיּוֹת וּבֵית־חֲזֶה וְאַף וְאוֹן
שֶׁבְרִצּוֹתוֹ הָיָה לִי לְרוֹעֵץ
וּבְרִצּוֹתוֹ הִפֵּךְ אֶתִּי כָּל אֶבֶן.

תִּרְאִי אוֹתָם: זְקִיפִים בֶּת"ס-תַּס"חִים.
אֶצְלָם תִּמְיֵד הַגִּיעָה הַשְּׁעָה.
אֶצְלָם עַל כָּל תִּקְתוּק שֶׁלֹא פִסְעָתִי
קִפְחָתִי אֶת הַקּוֹסְמוֹס בִּפְסִיעָה.

הֵם לֹא יוֹדְעִים: כָּל תִּיק עָלִיו פִּסְחָתִי
הוּא פֶס חֲקוּק בְּדָם עַל מְזוֹזָה.
אֲנַחְנוּ נִכְנָסִים לוֹמַר: יֵצְאָתִי.
לְנֹטֵשׁ לְאַנְחוֹת בִּקְתָהּ בְּזוֹזָה.

לֵיצֵאת בְּרִכּוּשׁ גָּדוֹל. בֵּיד רָמָה
לְתַפֵּס בְּזָרַע שׁ – תִּרְאִי! – מִנֶּץ.
בֵּין יָם וּבֵין מַגְדֵּל, מוֹל הָאִימָה,
לְזוֹרוֹת אוֹתוֹ. לֹא עוֹד לְסִמָּךְ עַל נֶס.

נִכְנָסְנוּ וְלָכֵן נוֹכַל לֵיצֵאת.
נִצָּא אֶף נִשְׁאַר בָּהּ, בִּבְקָתָהּ.
מֶה יֵשׁ לָהּ בְּלִעְדֵינוּ? לִצּוֹתֶת
וּלְצִית: זֹו שְׁעַת הַבִּקְעָתָהּ.

בְּכָל הַמִּטְרוֹנוֹמִים תִּאֲחֲזִי
בְּכָל זְקָפוֹת הַפָּרַח הַפּוֹחַד
וְהַבִּקְתָּה תִּלְפֹת אֶת הַחֲזָה
וְתִתְפּוּצֵץ בְּהֶדֶף הַשִּׁקָּט.